

Peterkův stroj času

Karel Zeman, slavný český režisér, dokázat svými nápady ovlivnit i věhlasné světové režiséry. Ve svých filmech cestoval do minulosti, do budoucnosti, uměl nás fascinovat letem v balónu a taky plout v ponorce. Jeho nádherné animace byly na tu dobu úplně nečekané iluze. Mimo jiné, zaskoče do muzea. Je to hned vedle Karlova mostu v Praze. Tam pochopíte jak perspektivu, tak představitel mistra obrazu, pana Karla Zemana.

Taky znám jednoho Karla a o něm bude dnešní příběh:

Pamatuji si situaci, kdy bylo dáno, že se na koncertě Šlágru odehrávalo přesně to, co se mělo dít. Bylo to tak: Frankie připravoval muziku podle daného scénáře. Já to viděl a zažil. Je to doba historická, nádherná! Připravilo se CD a přehrávač CD to jedno po druhém odehrál. Prostě nastoupila kapela a nebylo zbylí. Tyhle písně jsou dány.

Tenkrát to fungovalo. Prostě byla muzika na koncert připravena minimálně dva dny dopředu. Postupně tuto práci Frankie předával mně. To mi nevadilo. Prostě jsem vypálil dvě CD, to druhé pro jistotu, kdyby jedno selhalo. (jak říkal Lenin: „Zálohovat,

zálohovat, zálohovat.“ Možná to tvrdil trochu jinak, nevím). Mimochodem, vzpomínám si na předtančení na zábavě, kde jsem hrál ještě dávno před Šlágrem a předtanečník mi přinesl cédečko. Vložil jsem jej do přehrávače a ve chvíli správné jsem jej spustil. Muzika začala znít, tanečníci nadšeně rozhýbali těla. Vše vypadalo úžasně. Po minutě muzika začala kuckat a ne, a ne, ne, pokračovat. Předtančení ukončili improvizací, já kuckající muziku postupně stáhl do ticha. O minutu později za mnou přišel rozduřený šéf tanečníků. Byl sprostý, nepříjemný. Když se z přehrávače vysunulo jejich CD, vzal jsem jej do ruky a jen tak mimoděk se podíval na rubovou stranu nosiče. Uviděl jsem hnědý flek na přehrávané straně CD. Ukázal jsem to zuřivci a on zkrotnul. Jó, to bude včerejší fernet. Sklopil hlavu a bez mnou předvídaného násilí odešel.

To jsem ale odbočil. Jen jsem chtěl dokumentovat nutnost kopie nosiče pro případ průs... a, už to mám, průšvih. Ale ona se stala taková situace, kdy na Šlágr koncertech používaný přehrávač CD požádal o křemíkové nebe. Prostě kiksнул. Tento přehrávač měl jedinečnou vlastnost. Dohrál píseň a sám se nastavil na další skladbu a čekal. Stačilo stisknout ‚PLAY‘, a hrála další píseň. Prostě absolutní pohodlí pro zvukaře. Koupil se tedy nový přehrávač a já ho pojmenoval: ‚Tutu... tutuptup, ještě né,

tuptup, konečně pětka‘. Je to tak, nový přehrávač odehrál písničku a vrátil se na číslo jedna. Dovedete si představit, kolik tuptupů musí zvukař zvládnout, aby u 16. písně natupal 17? To je ještě v poho! Ale padesátá první?!?! A kapela je již na pódiu, trumpeták má již otlačky až na zubech.

Ale vraťme se ke stroji času páně Karla Peterky. Minulé odstavce jsou jen osvětlení čehosi, čehož se posléze dotknu. Důvodným podezřením, že Karel chce dostat své poddané do absolutního stresu, jsou natáčení typu ‚Středa, u Šlágru se sedá!‘. Nic proti tomu nemám a souhlasím - tento pořad bude aktuální. Super! Přijedu do práce právě ve středu, nic netuše a překvapen sdělením produkční. Dáša mi sděluje, že se v jedenáct natáčí ‚Středa‘ a že mám 80 mejlů s telefonáty. Jindřiška s Honzou (režisérka a technik) se dozvídají to samé. Začínám zpracovávat telefonické dotazy. Velké studio je připravené na úplně jiný pořad. No a co? Natáčí se teď hned. Tahají se židle, pohovky a stolečky... „Ale já potřebuji tyhle židle v malém studiu“, běduje režisér Kuba. Ale, buďte v klidu. Peterka telefonuje a pořad na středu se začíná natáčet okolo třetí hodiny odpoledne.

Je pět odpoledne, Středa natočena. Soubory z režijního pultu se kopírují skoro půl hodiny. Režisérka a střihačka v jedné osobě dává cigáro. Jiná by se trápila, měla by břichabol.

Jindřiška je ale v klidu. Mezitím selektorista, to je člověk, co sestavuje vysílání, si kouše nehty. Proč? Režisérka a střihačka teprve začíná stříhat. Je 17:25. Jindřišce ale neustále zvoní telefon. Je 18:35. Telefonáty od selektoristy neutichají, ba jsou na četnosti sílící. Reakce je logická. „Můžeš mi políbit? Pracuji! Až bude, tak bude!“ Zhrzený selektorista si pro jistotu vytvoří na jeden pořad dva bloky. Pro vysvětlenou: Ve 20:15 běží pořad a má končit 23:15. Tak to selektorista rozdělí na dva bloky. Ten blok třeba od 20:15 do 21:15 už se vysílá, a Jindřiška, neustále rušena nervózním selektoristou Bartákem, teprve stříhá to od 21:15 dál. A to se ještě může stát, že Barták s téměř ukousaným ukazováčkem, nehet již pozřel, vytváří třetí blok od 22:15 do ??? zatím ještě neví.

Karel, tedy ŠlágrŠéf, jak jej onehdy nazval zmíněný již Barták, prsty kousací selektorista ve vtipu, v pohodlí sedí u televize a vidí probíhající vysílání. Buď je spokojen anebo telefonuje Dáše hromosvodařce, jací jsme všichni nýmandi. Jindřiška mění už šestý namočený ručník na čele. Jemně se celá třese. Honza, její manžel, jí do úst vkládá střídavě kousek rohlíku a drtek domácí pálenky. „Klídek Jindřiško, to zvládneš...“ uklidňuje ji. „Zase volá Barták, pošli ho už do pr.. le!“ běduje Jindřiška a Honza bere telefon a se zbědovaným selektoristou se snaží vést smířlivý hovor. Zbytečně. Dává si panáka. Hlídá telefon, aby mohla střihačka dokončit práci.

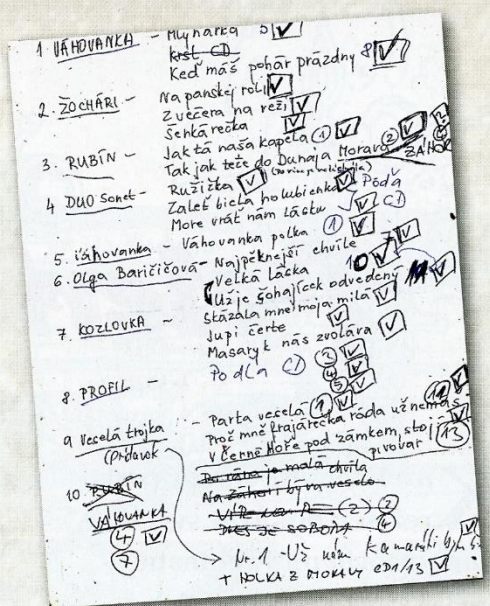
Chápu selektoristu, protože, než se do systému načte daný soubor k odvysílání, trvá to zhruba polovinu času, jak je dlouhé video. Jde do tuhého a Barták vytváří čtvrtý vysílací

blok. To už si otevřel láhev a snaží se ignorovat napětí. Moc mu to nejde, ale chutná mu.

Poslední stříh a export. Jindřiška hypnotizuje monitor počítače. Ví, že to neurychlí, ale snaží se. Barták mezitím zalarmoval pana Havelku, co se stará o konečné pracoviště, tedy „běž video do světa“, aby byl k dispozici, neb jediný on může změnit vysílání právě tam, kde se to v nouzi dá. Soubory se kopírují. Jindřiška lokla půl flašky pálenky, neb má již odpracováno. Barták telefonem spojen s Havelkou říká: „Ještě půl minuty!“ Havelka odpovídá: „Mám tam minutu, mám tam nastrčit reklamu?“ Bartákovi se klepou ruce, brada a i flaška na stole. Ale je statečný. „To dáme!“ zvolá do telefonu. Tři vteřiny před začátkem čtvrtého bloku se stal zázrak. Peterkův stroj času funguje a Karel to ani neví, a buď je spokojen, anebo volá hromosvodu jménem Dáša. Čtenáři, již sis pojmenoval psa? Auto? Hromosvod?

Vrátím se k tomu rozbitému přehrávači. Prostě konec, a tak se koupil nový a velmi hloupý, inteligence prostý. Tak jsem z nouze napsal počítačový program, co přehraje píseň, najde další a čeká. A stačí enter klávesa (ta dělá to PLAY). Absolutní pohodlí pro zvukaře. V tu chvíli se to zdálo, jako výborný nápad. Jenže i Einstein měl supr nápad. Atomové elektrárny jsou podle mne v poho. Atomové bomby už ne. Tento můj projekt se mi stal takovým mým miminkem. A postupně jej léta vychovávám. Už je to docela statný mladík. Peterka to ví. Bohužel. A nejen Peterka. Čtete dál.

Jedeme na koncert. Vezmu to jako vzor, koncert. Seznam písniček dostávám málokdy

večer před výjezdem. Ráno prostě sednu do auta, co veze aparaturu a nás, pracovníky, otevřu notebook na kolenou a začnu se pít po seznamu písniček. To jsem si způsobil sám a nestěžuji si, neboť by mne mohl Karel právem nechat pranýřovat. Vytvořil jsem totiž za ta léta program, který na základě stisknutí klávesy F5 otevře archiv písniček a napsáním klíčového slova, třeba ‚holka‘, se během mikrosekundy vychrlí vše, co obsahuje slovo ‚holka‘. Takže Veselá trojka chce Holku z Moravy, a je tam během chvilky. Teď již to funguje tak, že si písničky Karel diktuje: „A teď Vám zazpívám...“, řekne píseň a ta je během několika stisknutých kláves na počítači nalezena. Karel ví, že to chvíli domoderuje a pak na čtečce (to je obrazovka, co mu napovídá text), nalezne název písně. Proto jsem ten můj Wavík takto napsal. Aby šlo v nouzi najít písničku. Z nouze se stalo pravidlo. U Karla to chápu, protože: Zatímco jsou již všichni na place, on vymýšlí název pořadu. Ale již se toho chytají i ostatní a mně nezbylo, než se dohodnout s naším počítačovým starostou, že bude archiv muziky na takovém skrytém internetu. Stalo se, že se píseň prostě nenašla a pak se telefonuje. A v tu chvíli přestane fungovat internet. Znáte přeci

zákon schválnosti, anebo věčně přítomného Murphyyho.

Vzpomínáte, jak jsem v nějakém minulém odstavci psal o té elektrárně a bombě? Vymyslet něco pokrokového a chytrého nemusí vždy přinášet jen pozitiva, výhled do budoucnosti a lepší zítřky. A přesto jsem na Wavíka pyšný. Jsem pyšný na těch zhruba čtyři tisíce programových řádků a hlavně ten asi tisíc, co umí čtečku Karla Peterky.

Zase se vrátím k té středě. Peterka jde do studia a má tam hosty. Všichni musí odevzdat seznam písní, které budou v pořadu, ještě před začátkem. Karel nemusí, protože stroj času páně HyPulíka funguje. Ale! Peterka natočí novou píseň a HyPulíkův stroj se to nedozví. Takže Karel nahlásí, již při natáčení pořadu, jakousi píseň a je zle. Archiv to nezná, a tak se telefonuje. Až se zjistí, že už je to zhotovené, jenže nikdo nikomu nezavolal, že je něco nového. Frankie, promiň, je řeč o tobě. Když vyrobíš Karlovi soubor čtečky, pošli SMS anebo zavolej. Rád tě uslyším.

A teď nejzábavnější část Peterkova stroje času. Představuji vám, milým čtenářům, velkolepě se to jmenuje: „ŽIVÉ VYSÍLÁNÍ“

Toto je výjimka, tady musí být reklamní bloky dopředu připravené, seznam klipů taky připraven dřív a vložen do systému. V tomto ohledu trochu stroj času pokulhává. Vlastně nikoli, tady nelze vrátit čas!!!!

Ve stroji času páně Peterky u živého vysílání sedí v režii: samotný režisér, a to musí být opravdový profík, odnáší to Radim Klimeš. Pak tam je zvukař, a ten má připojený ještě jeden mixpult do mixpultu. Zní to divně, ale má to důvod:

U toho druhého mixpultu sedí telefonistka. Ta má za úkol eliminovat, hmmm, řekl bych debily, ale umírám se na výraz ‚nehodný volající‘. Stane se, že zavolá člověk, co chce nadávat, být sprostý... A od toho je tam... Pamatuji si naposledy Zdeničku, což nebyla telefonistka, ale moc fajn produkční. Přijímala telefonáty a na počítači zavěsila hulváta, protože to poznala. Ale slyšel jsem, jak říká: „Vydržte na telefonu, za chvíli budete spojen do vysílání.“ A stalo se. Peterka si pokecal.

Dále tam je produkční. Ta řeší během reklam vzniklé průs... Jak je to slovo? Průšvihy! Dyť vím! Pak tam sedí u počítače některý ze selektoristů a nemá dobrou náladu. Totiž jeho práce je přepnout na tak zvaný ‚živák‘ a pak ho čeká peklo: Začne hrát píseň a tam má být prodejní lišta. V pohodě, žádný stres. On ji tam v běhu pořadu úplně normálně dá. Jenže Peterkův stroj času řekne cenu CD a DVD jinou, než již zavedenou. Pro vás, diváky, je to jistě příjemné, neb nakoupíte levněji. My ale křísíme Bartáka. Během patnácti sekund přepsal lištu a otřel si pot z čela. Pak tam ještě vězí tak zvaný pouštěč muziky. Vždy jsem to já. Ach. Není problém pustit písničku. Je problém, že je-li reklama, musím napsat reklamní blok... Jo, jo. Pro autorská práva.

„Takže jedeme!“ vykřikne do studia mikrofonem režisér a my to tam v režii slyšíme přímo. Režisér spouští ‚předávací znělku‘, tu samou spouští selektorista přepnutím na živé vysílání. Mixpult páně Andreje mlčí, ale Andrej čeká. Všichni vlastně čekáme. Na náhledové televizi vidíme, že je vše přepnuto a jedem. Zvukař zapíná zvuk a teď se všichni modlíme: Snad Aramisáci nebudou mluvit

sprostě. Je teprve 20:15. Ano, zpoždění mezi slovem ve studiu a návratem do televize je až 12 sekund. Jenže to sprosté slovo již nezastavíme. Vlastně jej uslyšíme my v režii o dvanáct sekund později podruhé. Ale nemáme na televizi puštěný zvuk.

Neříkám, že je to nepříjemná práce, ale Peterkův stroj času působí tak, že si řekne o písničku, která není ve scénáři. Pardon. V seznamu. Karel má výborné nápady, ale slovo ‚scénář‘ - myslím - nenávidí. A tak někdo nahonem musí sehnat klip, nebo podkladovou muziku. Od toho je tam v tu chvíli produkční v roli ošetřovatelky, která nosí mokré ručníky na hlavu. Nejsem s to, abych převyprávěl slova režiséra při vysílání. Bylo by to samé kur...píp, de...píp, čur...píp, atd. Bylo by toho spousta pípů.

Konečně konec. Rejža pustil tu předávací znělku a Havelka v Praze políbil manželku, jež mu sundala z čela další přehřátý a vlastně již suchý ručník. V režii vězí velmi veselá nálada: Rejža všem děkuje a utíká na záchod. Nevím proč. Sedáme do aut a jedeme domů. Posléze leháme do postelí a přemýšlíme, zda to nebyl jen sen.

A to mám v plánu Wavíka napojit na internetový archiv. Ne, nejsem hlupák. Myslím to dobře, ale až zase Jamaha přijde s nápadem, že bude jiná píseň a uvidím hlavní hromosvodačku, jak ke mně cílí se změnou playbacků, zdrhnu záchodovým okýnkem do ciziny.

Tak se mějte a zase příště, třeba i na koncertu, na přečtenou anebo i viděnou a slyšenou. Váš HyPulík

